יזכור
לחללי מערכות ישראל

הצנחנים: משפחה, לא?

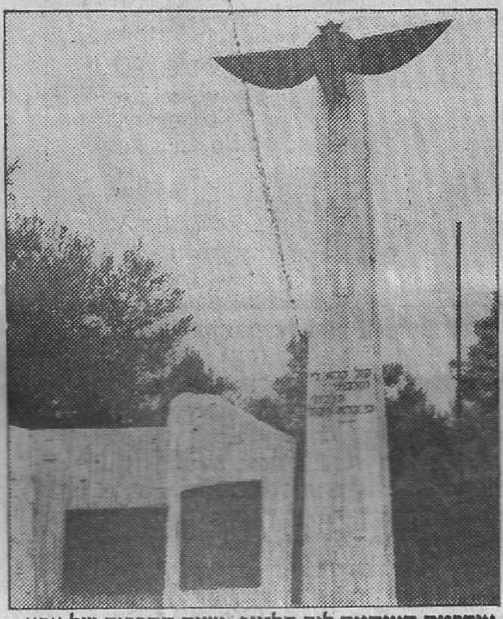

אנדרטת הצנחנים ליד תל־נוף: ישנם החברים של אבא

קיילי, אלמנת אל"מ אברהם אלרן (ממושי) ז"ל שנהרג במלחמת לבנון: –

"עשרים שנה שירת ממושי בצבא. כמעט עשרים שנה צנחן. ובמשך כל השנים הללו, מעולם לא ביקשתי ממנו לעזוב את הצבא, כי קשה לי לשאת בעול לבדי. הבנתי שעבורו זו דרך חיים, בה האמין ובה מצא את סיפוקו. וכבל שעברו השנים, הבנתי גם, שיש פיצוי לשעות הרבות שבהן נעדר מן הבית – הזכות להכיר אנשים, כמו אותם חברים מן הצנחנים, חברים שקשה למצוא בחיי שיגרה רגילים. כאלה שהופכים לחלק מן המשפחה, כאלה שגם אם נפגשים עמהם רק פעם בשנה – מרגישים כאילו זה היה רק אתמול. הרבה פעמים, במשך השנים, שאלתי את עצמי מניין לו הכוח, מניין השלווה הזו בכל פעם שיצא לפעולה זו או אחרת, שלווה שנבעה מבטחון מלא, ש'יהיה בסדר', והרי הסיכון קיים היה, ואם כי מעולם לא נזכרו המלים 'מוות' או 'שכול' בינינו, הם היו איתנו תמיד.

"ואחרי שנהרג, פתאום הבנתי. הבנתי שממושי ידע כי גם אם יקרה לו הגרוע מכל, יהיה מי שידאג למשפחה, יהיה מי שיתמוך בה ללא ליאות, ומתוך הרגשת חובה מובנת מאליה, כי צנחנים זו פשוט משפחה, ובמשפחה מי שזקוק לעזרה, מקבל אותה, וזהו.

"נכון, לבנים אין אבא, אבל יש את 'החברים של אבא', והם מנסים למלא את מקומו בחלק מן הזמן. בחלק מן הדברים. שלוש פעמים בשנה הילדים יש שמחה הצנחנים לירושלים, ואלה בני משפחה הם שמחה אחת גדה. בכל יום הולדת שהיה בבית בן החברים של אבא, לעתים קרובות, אך בהחלט לא מדי פעם, הרבה אחרי חתימת הסכם השלום עם מצרים, הרבה אחרי שהחברים שלנו, החברים של אבא, הפסיקו להיות חברים של מלחמה, הם היו נוסעים לסיני, לאזור שבו אבא נהרג, ומביאים משם חול, ומפזרים אותו על הדשא בגינה, כדי שנוכל לשחק בחול מארץ שבה אבא נלחם. ואני חושבת שכך יכול אחד מהם לדעת שאכפת, שגם אם לא יקרה משהו, כולם ייחולצו לעזרה. כל כך פשוט ומובן. משפחה, לא?"

(טורי יזכור נכתבו בידי עמנואל רוזן. צילומים: יוסי אלוני)